

Anatolij Hluscak

Anatolij Sztjepanovics Hluscak 1940. január 8-án született a hmelnyciki területi Piszarivcivaluba, tisztviselő családban. Az odesszai egyetemen tanult. Az SZKP tagja. A „Motívumok”, „Repülőtér” és „Napfényes szél” című kötetek szerzője.

Visszatérés

Repülők Ukrajna fölött.
Repülők!
A gólyák
útján
könnyedén
száll
a vasmadár.

Hallod-e, anyám,
ha kiáltak?
Már itt vagyok
a közelemben.
Még száz folyó —
s én leszálok.
Még száz erdő —
s a füvek újra illatoznak.
Még száz gondolat —
törékeny, röpke
s lassul
a repülő röpte.
Leszálok majd
az őszi kertben.
Intek a kezemmel
s az ezüstös ösvényen
elindulok
az iskola felé.
Megállok majd

az első osztály küszöbén
s megértem:
nem a világ
öregedett meg. —
Hisz az ábcéét skandálja ma is
a kisiskolás,
Ujjával követve
a könyv
titkos jeleit.
Csak én öregedtem
a kényszerű távollétben.
kicsinyes
szerelmeimben;
Öröm és bánat
egyforma teher,
ha végül belefárad
az ember.
S anyám figyel
— tisztán és szigorúan —
hogyan halkul a zúgás
a fellegekben...
S én így szólok:
— Anyám, hozzád jöttem.
Bocsáss meg nekem...
De elszálltak az évek.

Fordította: Benedek András

Vitalij Berezinszkij

Vitalij Kosztantyinovics Berezinszkij 1937. november 8-án született a vinnyicai területi Janovi faluban, hivatalnok családban. Az odesszai egyetemen tanult. Az SZKP tagja. Az „Áradás”, a „Varázslat”, „Szilvettek”, „A gránit színei” és a „Hanghatar” című kötetek szerzője.

Gólya

Oda, ahol az emlékmű áll,
— a tárgyiasult emlékezet —
megindult a rét és az erdő,
s emberek sora igyekezett.

Hívtuk a sudár jegenyéket
s a házak testvéri sorát,
s váratlanul fölöttünk az égen
megláttunk egy magányos gólyát.

Szemközt a tisztelgő menettel
szállt igyekvő szárnyalással;
eltűnt arcunkról a bánat,
együtt subantunk a madárral.

Eszünkbe jutott gyermekkorunk
tréfás-mosolygó babonája:
hogyan lám; valakinek gyermeket
hozott a gólya udvarára.

Dajkálja őt a szeretet
s örízze a májusi égbolt!
... S mi fekete, komor gránitra
helyeztük a hervadó virágot.

Az elesett harcosok nevéit
kőbe vési az emlékezet;
S fölöttünk száll, suhan a gólya,
hirdeti a megújult életet.

Valahol egy kis lakásban
Felnőtté serdülő a gyermek,
S a helyes útról letérni
nem engedik az obeliszkek.

Fordította: Benedek András

Ivan Rjadcsenko

Ivan Ivanovics Rjadcsenko 1924. január 25-én született Odesszában, tengerész családban. Az egyetemet Lvovban végezte. Részt vett a Nagy Honvédő Háborúban. Tagja a Szovjetunió Kommunista Pártjának. Verseskötetei: „A béke útja”, „Széllal szembe”, „A vándorlás lírája”, „Az óceán visszhangja”, „A szerelmes szél”.

Jurij Mihajlik

Jurij Nyikolajevics Mihajlik 1939. november 19-én született az Amúr vidéki Usumuk faluban, egy katonatiszt családjában. Odesszában végezte az egyetemet. Tagja az SZKP-nak. Verseskötetei: „Észak-Dél”, „Ég a felhők fölött”, „Vízpart”, „A tenger szintje”, „Ma és mindörökké”.

Jachtok a tengeren

Lelkemnek legtávolabbi sarka
Odessa, s egyben a legkedvesebb is,
hol naiv a vénség, a gyermek komisz
s végtelen az asszonyok jósága.
Itt még soké tündöklök az eget,
s a komoly kékségből prózám tudója,
versem ismerője néz, ki a „rózsa”
szóra várta a rímét és most lesi,
a „vitorlák”-ra mit rimeltetek.
Nos, itt van hát, olvasó! Jól figyelj!
A Gyönyör zöld partjától jég-márványos,
súlyos hatyúként, esőndben távolodik
az „Arkturusz”, a „Vega”, és a „Sprey”.
Ó, ti vak, boldogtalan koldusok,
kik nem értitek a színek varázsát,
nem halljátok a vizek csobbanását,
s a köteleit, ha könnyű szél forog.
Mi útra kelünk az első széllel,
mely boldog erővel vitorlánkba esap,
a révkalauz pontos parancsot kap,
csónakján csak kis úton kísér el.
Hogy száguld a jacht a fénylő vizen!
A hullám, mely előbb élénk tornyosult,
lomhán, megadón hajónk alá simult,
és szertefoszlik halkán, szelíden.
Kormányosunk — már öszülő, nyugodt —
vajon, mit kiabál, miért hahotáz?
Sapkáját a tengervízbe megmártva,
miért lötyint arcomba sós habot?
Egyszer a szelek hangunk kioltják...
Eljön az idő, hogy az ember úgy él,
hogy csak víz és ég lesz — és közöttük szél.
És fölöttük, feszülő vitorlák.

Fordította: Balla Gyula

Áldás

A hajnal
nedves fényében
áznak a fűrtök,
szeptember
a hordókba
új bort öntözött.
Fűrt előtti éjszaka
néked áldást küldök,
mennydörgés
visszhangzik
tömjött
felhők között.

Megáldom
édes ősz,
megáldom bő termésed,
s a vetést a mezőn,
s az ősz hajszálakat,
az ezüst rajt ami
a Duna fölé téved,
a halászköz tüzét
lenn a fűzes alatt.

Áldalak dobpergés,
ki bejárod a földet,
jeled várva lesi
a lakodalmi nép,
Áldom az ég alatt
gomolygó ködfelhőket,
mik megcsiklandozzák
a kis tavak szemét.

Fordította: Oláh János

Alekszandr Uvarov

Alekszandr Georgejevics Uvarov szegényiparászti családban született 1913. december 22-én a Kalugai területi Zajcevo községében. Tanulmányokat folytatott a Moszkvai Gorkij Irodalmi Főiskolán. Részt vett a Nagy Honvédő Háború harcaiban. Tagja az SZKP-nak. Eddig megjelent verses gyűjteményei: „Susognak a platánok”, „Tűzek a Bugon”, „Tavaszi figyelő”, „Vágy az óceán után”, „Szélességek”.

Az az emlékezetes hely

Itt tovább hajóz az idegen.
De számunkra emlék e hely.
Nem jelzi halom, s a ridegen
Tornyozó víz mindent elrejt.
Gyászos viharok kavarnak,
Feketén int a horizont.
Itt adtuk át őt a haboknak —
Egy tengerész sirja e pont.
Lent nyugszik a vitorlavásonban,
Fejfája a Dél Keresztje,
Fölöttük jeges ciklon robban.
Orkán bög, könnyét esztve,
Riadtak köröző sirályok
Kiáltnak szaggatón felé.
Sziklásodnak a jégmárványok
Fagyos sarként teste fölé
Horgonyt vetünk a tombolásban.
Bár hajunkat tépi a szél,
Fedetlen fölvel, némaságban
Állunk, és hajóként zenél.
A hullámok sosem csitulnak
Ezen a titkos, szent helyen.
Vigvázó őrsként vonulnak
Feldübörögve, feszesen.

Fordította: Gáti Kovács István

Vitalij Kologyij

Vitalij Demjanovics Kologyij 1939. január 19-én született a Mikolajev területi Perovomajszk városban. Munkácsalából származik. Elvégezte a csernyivci egyetemet. Az SZKP tagja. Verseskötetei: „Az aratás kezdete”, „Szláv ballada”, „Az augusztus és a madarak”, „Éjjeli örvény”.

Ablakomat
a világra kitéárom...
S túl-túl
pirján a hajnali egeknek
tünődve szállong lassú szárnyon
augusztusi
madara énekemnek.

Ablakomat
a világra kitéárom:
lássak túl sok-sok messzi századon,
melyekben minden újjászületik — testáлом
a jövőre
nyugtalan korom.

Igazságot keresni — emberöltők
során, idők mély örvényébe bukva...
Keressed!...
A föld augusztusában
nagy napok jönnek újra,
a végtelenség
táru ki majd feletted.

Eredet

Ez apáink,
gyermekünk földje,
Sziklám feszült Prométeusz teste...
Nem sötétlő hegyek, kődök homálya
legyen bús tanúja lépteimnek,
de a fölbukkanó nap villámlása
láthassa, sorsom e helyt dicsőül meg.
Ó, Szülőföldem!
Ahol, ha szomjazom,
hűvös források indulnak felém,
elárasztja létem hűvös oltalom,
mindent szavaiddal nevezek meg én,
kenyeret, sőt, sorsot, otthon melegét,
mindent, ami van, lesz és megért...

Fordította: Gáti Kovács István

Ablakomat...

Igazságot keresni —
és hirdetni fennen,
ahogy a zászlók vöröse lobogja,
Hazám új napja,
s a jövő napja,
csattog-lobog vörös szelekben.

Minden megépül...
Sorjázik útjaink sora,
magunkból teremtetünk új világot.
Hol szállsz le végül,
költészet madara,
milyen mezőkön léssen aratásod?

Fordította: Baka István

Összeállította:
Polner Zoltán